

Jayne Ann Krentz

DE OPDRACHT

Voor haar is het een lucratieve opdracht.

Voor hem is ze de perfecte gastvrouw.

Wanneer wordt het voor beiden een nachtmerrie?

Deze speciale uitgave is gemaakt in opdracht van Veldboeket Lektuur bv

ISBN 978-90-225-7435-5

ISBN 978-94-023-0425-1 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Trust Me*

Vertaling: Parma van Loon

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 1995 by Jayne Ann Krentz

All rights reserved.

© 2016 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor mijn man, Frank,
die ik liefheb en vertrouw*

1

‘U bent een vrouw, mevrouw Wainwright. Zeg me nu eens eerlijk uw mening.’ Sam Stark zweeg even om een slok te nemen uit het glas cognac dat hij in zijn hand hield. ‘Denkt u dat het de huwelijksvoorwaarden waren die haar afgeschrikt hebben?’

Desdemona Wainwright volgde Starks blik. Zijn aandacht was gericht op iets wat zich twee verdiepingen onder het raam van zijn werkamer bevond. Ze had het onbehaaglijke gevoel dat hij stond te tobben over de drie grote zwanen van ijs die nu stonden te smelten op het grasveld van zijn sober aangelegde tuin.

Haar personeel was inmiddels waarschijnlijk klaar met het opruimen van het onaangetaste voedsel van de abrupt afgezegde huwelijksreceptie. Vijftien pond koude tortellinisalade, tweehonderd mini-aspergetaartjes, drie schotels geitenkaas met kruiden, en honderdvijftig loempia’s waren ongetwijfeld alweer ingeladen in de bestelwagen van de Right Touch Catering.

De taart, een enorm gevaarte van vijf etages, versierd met lichtlila en crèmekleurige rozen, zou weer veilig zijn opgeborgen in de speciale bezorgkist.

Maar de ijszwanen vormden een probleem. Niet alleen waren ze verschrikkelijk zwaar, ze zouden langzamerhand ook heel glibberig worden.

De zwanen moesten definitief worden afgeschreven. Desdemona had er even taxerend naar gekeken toen ze Stark haastig gevolgd was

naar zijn fort van staal, beton en glas, dat hij zijn thuis noemde. De snavels van de zwanen begonnen al te druipen en hun staartveren waren bijna onherkenbaar. Ze waren niet meer te redden, zelfs al werden ze onmiddellijk teruggebracht naar de vrieskast van Right Touch. Desdemona wist dat zij ze dinsdag niet meer zou kunnen gebruiken voor de liefdadigheidsparty waarvoor haar kleine bedrijf de catering moest verzorgen.

Een total loss, net als de hele Stark-Bedford-bruifloft.

Het beste wat ze op dit moment met de massieve ijssculpturen kon doen, was ze te laten waar ze waren, tot ze in het late voorjaarszonnetje waren weggesmolten. Het zou niet lang duren, een paar dagen misschien. Seattle profiteerde van een zeldzame periode van zonnig weer.

Maar Desdemona voelde zich ellendig bij de gedachte dat ze de zwanen zou achterlaten in Starks tuin. Het leek zo hardvochtig om de in de steek gelaten bruidegom op te schepen met drie van die levendige herinneringen aan de vernederende ervaring van die middag. Vooral omdat ze hem ook nog de rekening zou moeten presenteren voor het kostbare debacle.

Desdemona klemde vastberaden haar kaken op elkaar. Ze mocht zich niet laten beïnvloeden door medelijden, ze moest voet bij stuk houden. Er stond te veel geld op het spel. Ze had zich een beetje laten gaan bij de catering van deze partij. De Stark-Bedford-receptie had veel geld gekost.

Ze deed haar best een diplomatiek antwoord te vinden op Starks vraag.

‘Ik zou niet weten of mevrouw Bedford ongerust was over de huwelijksvoorwaarden,’ zei Desdemona vriendelijk. Ze leunde naar voren tot ze op het puntje van haar stoel zat.

Ze hield haar blik strak gericht op Starks ongelooflijk brede schouders, voor het geval hij zich plotseling zou omdraaien als ze haar hand uitstak naar zijn bureau van glas en staal.

Snel schoof ze Pamela Bedfords excuusbriefje opzij. Toen legde ze

zorgvuldig de rekening van de catering neer, zodat Stark die wel zou moeten zien als hij terugliep naar zijn stoel.

‘Ik vroeg het me alleen maar af,’ zei Stark, zijn aandacht nog steeds bij de zwanen. ‘Het is altijd mijn gewoonte om een gedetailleerde analyse te maken van een fiasco.’

‘Analyse van een fiasco?’

‘Dat is de standaardprocedure na een ramp.’

‘O.’ Desdemona schraapte haar keel. ‘Nou ja, het gaat mij eigenlijk niet aan, meneer Stark. Ik ben maar de cateraar. Ik denk dat mijn rekening duidelijk is, maar misschien wilt u hem nog even controleren?’

‘Ik heb van het begin af aan duidelijk gemaakt dat ik dat wilde.’ Stark steunde met een hand op de vensterbank en stond nog steeds naar de zwanen op het grasveld te kijken.

‘De analyse van een fiasco?’

‘Huwelijksvoorwaarden. Denkt u dat ze erop rekende dat ik me op het laatste moment zou bedenken?’

‘Ik heb geen idee, meneer Stark.’ Na nog een paar tellen te hebben gewacht, stak Desdemona haar hand weer uit over het bureau en legde Pamela’s korte briefje omgekeerd neer. ‘Helaas kan ik de tortellinisalade niet invriezen. En ik heb deze week geen andere opdracht voor aspergetaartjes. Ik vrees dat ik u alles wat mevrouw Bedford besteld heeft in rekening zal moeten brengen.’

‘Verdraaid nog aan toe, wat was er in vredesnaam voor onredelijks aan mijn verzoek om een contract voor huwelijksvoorwaarden te ondertekenen? Wat verwachtte ze dan dat ik zou doen? Dacht ze werkelijk dat ik erop zou vertrouwen dat ze de volgende vijftig jaar bij me zou blijven?’

De verontwaardiging in Starks stem deed Desdemona verbaasd naar zijn brede rug staren. Ze beseftte dat hij oprecht in de war was over het gedrag van zijn ex-verloofde. Verbijsterend. De man had de reputatie dat hij briljant was. Ze had een van de bruiloftsgasten de opmerking horen maken dat hij een menselijke computer was. Maar blijkbaar had

hij weinig verstand van de echt belangrijke dingen in het leven.

Zelfs Desdemona, wier enige contact met Pamela Bedford beperkt was gebleven tot de reeks besprekingen over de receptie, kon heel goed inschatten hoe Starks verloofde had gereageerd op het idee van de huwelijksvoorwaarden. Afgelopen maand was Pamela in Desdemona's kantoor in tranen uitgebarsten. Ze waren juist bezig een keus te maken tussen aspergetaartjes en miniquiches met champignons.

'Huwelijksvoorwaarden,' had Pamela gesnikt in een papieren zakdoekje. 'Dat is toch niet te geloven? Hij houdt niet van me. Ik weet het zeker. Is het niet vreselijk als een bruid zoiets vier weken voor het huwelijk moet ontdekken? Wat moet ik in vredesnaam doen?'

'Eh, de aspergetaartjes zijn heel populair...'

'Nee, nee, geef maar geen antwoord. Het is jouw probleem niet. Het spijt me dat ik jou hiermee opzadel, Desdemona. Het is alleen dat ik er met iemand over moet praten, en ik wil mijn ouders er niet mee lastigvallen. Ze zijn zo blij met dit huwelijk.'

'Denk je erover om het af te zeggen?' vroeg Desdemona daarop ongerust. 'Laat het me dan alsjeblieft bijtijds weten. Ik moet binnenkort de ingrediënten en voorraden bestellen en extra hulp aannemen.'

'Natuurlijk zeg ik het niet af.' Pamela snoot nog een laatste keer haar neus en verfrommelde het zakdoekje. Ze ging rechtop zitten en keek Desdemona met een dapper gezicht aan. Jeanne d' Arc op weg naar de brandstapel. 'Natuurlijk moet ik het doorzetten. Je annuleert zoiets toch niet op het laatste moment? Dat dóé je niet! De familie zou zich geen raad weten.'

'Misschien kun je er thuis beter nog eens goed over nadenken,' waarschuwde Desdemona. 'Het huwelijk is een heel belangrijke stap.' En ik kan onmogelijk verse asperges en basilicum teruggeven aan mijn leverancier...

Pamela slaakte een tragische zucht. 'Hij is een oen. Of misschien is "androïde" een betere omschrijving. Hij heeft het brein van een computer en het lichaam van een model. Jammer dat het laatste aan hem verspild is.'

‘Mevrouw Bedford, ik geloof niet dat we dit horen te bespreken. Het lichaam van uw verloofde heeft niet veel te maken met onze besluiten voor het menu.’

‘Hij heeft verscheidene jaren doorgebracht met een denktank in Colorado, het Rosetta Institute, en hij specialiseerde zich in de toepassing van de chaostheorie. Sommige aspecten van zijn werk waren heel geheim.’

‘Ik begrijp het.’ Desdemona wist niet wat ze moest antwoorden. Haar definitie van chaos was wat er gebeurde in Right Touch als een lid van haar personeel, van wie velen in de theaterwereld werkten, vlak voor een belangrijke catering onverwacht werd opgeroepen voor een auditie.

‘Hij heeft absoluut geen gevoel voor stijl. Als hij naar zijn werk gaat, draagt hij altijd gymschoenen, jeans en een oud corduroy jasje.’ Pamela bette haar ogen. ‘En een lullig rond brilletje en, o mijn god, een plastic zak vol pennen en potloden. Het is gewoon belachelijk.’

‘Ik denk dat hij dat prettig vindt.’

‘Ik heb mijn best gedaan hem bij te schaven, maar het valt niet mee. Je hebt geen idee wat een moeite het me heeft gekost om hem zover te krijgen dat hij een smoking heeft gekocht voor het huwelijk. Hij wilde er een huren, niet te geloven toch?’

‘De champignonquiches zijn natuurlijk ook heel goed, maar...’

‘Hij vervelt zich dood bij sociale gelegenheden.’ Pamela keek met een bedroefde blik naar Desdemona. ‘Hij verafschuwt cocktailparty’s en liefdadigheidsevenementen, en gaat nooit naar opera of toneel. Zelfs het gebruikelijke zakelijke sociale verkeer probeert hij te ontlopen.’

‘Maar ik denk dat de aspergetaartjes er aantrekkelijker uitzien,’ zei Desdemona snel.

‘Het is echt niet dat ik het niet geprobeerd heb. God weet dat ik mijn best heb gedaan. Per slot ben ik degene die in het openbaar met hem gezien zal worden.’ Pamela snufte nog meer tranen weg. ‘Maar ik weet niet of het wel mogelijk is hem te veranderen. Het interesseert hem ge-

woon niet, zie je, en je moet Starks volle aandacht hebben voor je iets met hem kunt beginnen.’

‘We zouden ook iets heel anders kunnen doen,’ zei Desdemona. ‘Garnalentoastjes bijvoorbeeld.’

‘Sorry, het is niet jouw probleem, hè?’ zei Pamela weer met een dappere glimlach. ‘Ik mag niet vergeten dat dit huwelijk geen levenslang vonnis is. Ik kan altijd gaan scheiden als het niet goed gaat. Het leven gaat verder, toch?’

‘Precies. Morgen is er weer een dag,’ mompelde Desdemona.

‘Laat me dat menu nog eens zien. Wat vind je, moeten we de aspergetaartjes nemen of de champignonquiches?’

‘De aspergetaartjes,’ zei Desdemona snel. ‘Die zijn heel apart. Maar wel iets duurder.’

‘De kosten zijn niet belangrijk. Zoals ik al zei, Stark betaalt de rekening voor de receptie. Daar stond hij op.’ Pamela’s mond vertrok even verbitterd. ‘Ik zou graag willen zeggen dat hij aanbood de kosten van het huwelijk voor zijn rekening te nemen omdat hij zich schuldig voelde over die verrekte huwelijksvoorwaarden. Maar eerlijk gezegd, geloof ik niet dat hij zich ook maar enigszins schuldig voelt. Een computer heeft toch geen emoties?’

Terugdenkend aan die pijnlijke scène op haar kantoor, besepte Desdemona dat ze meer acht had moeten slaan op haar intuïtie en de catering voor de receptie had moeten weigeren. Stark was geen androïde, en hij had wel degelijk emoties. Ze kon ze ergens diep binnen in hem voelen kolken, zoals je een onweer kon voelen aankomen lang voordat je doornat werd.

Ondanks haar twijfels was ze doorgegaan met de plannen voor de bruiloft. Ze was zakelijk genoeg om haar intuïtie opzij te zetten voor het praktische profijt van het cateren van een belangrijke sociale gebeurtenis. De onberispelijke relaties van de familie en het zich snel ontwikkelende financiële profiel van de bruidegom maakten het Stark-Bedford-huwelijk tot hét huwelijk van het seizoen. De catering voor het gala zou

voor Desdemona een goudmijn aan publiciteit en contacten zijn.

Zaken waren zaken, nietwaar?

Maar, bedacht Desdemona te laat, het was stom om de Wainwright-intuïtie te negeren. Die faalde nooit.

Stark zette zijn ronde bril met het gouden montuur af en maakte hem verstrooid schoon met de mouw van zijn smokinghemd. ‘Ik probeer dit probleem op een logische, analytische manier te benaderen, mevrouw Wainwright. Ik zou uw mening op prijs stellen.’

Desdemona onderdrukte een kreun. ‘Misschien vond mevrouw Bedford de huwelijksvoorwaarden een beetje, laten we zeggen, onromantisch?’

Dat was zacht uitgedrukt. Je hoefde geen helderziende te zijn om te beseffen dat de blonde, mooie Pamela, de oogappel van haar ouders, in een luxe wereld was opgegroeid. Het was een wereld waarin ze altijd alles had gekregen wat haar hartje begeerde. Ze was diep teleurgesteld toen ze merkte dat de man met wie ze ging trouwen niet van plan was haar zijn onvoorwaardelijke liefde en vertrouwen te schenken.

Toen de datum van het huwelijk naderde, raakte Pamela steeds meer gespannen. Elke keer als ze elkaar zagen om over de receptie te praten, was Desdemona zich bewust van de steeds groeiende ongerustheid van haar cliënte, maar ze had optimistisch verkozen die te negeren. Het toekomstige geluk van de bruid en de bruidegom was niet haar probleem.

Desdemona had zich voorgehouden dat ze alleen maar voor een fantastisch succesvolle receptie hoefde te zorgen, en dat daarmee haar bemoeienissen met het Stark-Bedford-huwelijk afgelopen zouden zijn.

Helaas had ze misgerekend. Pamela was op het laatste moment in paniek geraakt, en had niet alleen Stark, maar ook Right Touch in de steek gelaten.

‘Onromantisch? Onromantisch?!’ Stark zette zijn bril weer op en draaide zich met een ruk om naar Desdemona. Zijn doordringende groene ogen glinsterden met een verwarrende intensiteit. ‘Wat is dat nou voor antwoord?’

‘Nou ja, ik kan het niet met zekerheid zeggen,’ zei Desdemona zwakjes.

‘Waarschijnlijk omdat het een belachelijk, onlogisch antwoord is.’ Schokschouderend trok Stark zijn zwarte smokingjasje uit en gooide het vol afkeer opzij.

Desdemona klemde haar handen om de armleuningen van de stoel. Het feit dat Stark zijn emoties blijkbaar met ijzeren zelfbeheersing in bedwang hield, deed ze alleen maar nog gevaarlijker lijken.

Ze kwam er al snel achter dat Stark zijn emoties niet toonde zoals de mannen in haar familie dat deden. De mannelijke Wainwrights waren opvliegend, uitbundig en flamboyant. De vrouwen trouwens ook. Per slot waren de Wainwrights mensen van het theater. Ze genoten van emoties.

Maar Stark was van een ander slag. Zijn emoties lagen minder aan de oppervlakte. Hij was moeilijk te doorgronden.

Om een onverklaarbare reden vond ze hem fascinerend. Ze voelde dat hij in veel opzichten haar tegenpool was, en toch had hij iets merkwaardig onweerstaanbaars. Iets in haar voelde zich tot hem aangetrokken. Ze vroeg zich enigszins weemoedig af wat er had kunnen gebeuren als ze elkaar op een andere plaats en tijd hadden ontmoet.

Ze was zich pas een uur geleden van hem als mens bewust geworden, toen het eindelijk tot iedereen begon door te dringen dat hij voor het altaar in de steek was gelaten. Tot op dat moment was ze achter de schermen te druk bezig geweest om enige aandacht aan de bruidegom te besteden. Ze had hem zelfs nauwelijks gezien, tot zijn getuige, Dane McCallum, de verpletterende mededeling had gedaan die de gasten naar huis had gestuurd.

Ze kon over Stark één ding met zekerheid zeggen, bedacht Desdemona. De man zag er goed uit in een smoking.

Hij had het lichaam van een middeleeuwse ridder. Niet uitzonderlijk lang, iets onder de een meter tachtig misschien, maar hard en sterk. Hij was gespierd, zonder een greintje vet.

Hij bewoog zich op de manier van een ervaren acteur, sierlijk en met een instinctieve uitstraling. Als Stark een kamer binnenkwam, was je je onmiddellijk bewust van zijn aanwezigheid. Maar Desdemona voelde dat het van zijn kant volkomen onbewust was, geen zorgvuldig aangeleerde tactiek om de aandacht te trekken. Hij leek zich volkomen onbewust van zijn charisma. Hij was gewoon wat hij was, een brok beheerste kracht.

De uiteinden van zijn zwarte das hingen langs de voorkant van zijn smetteloze, geplisseerde hemd. Een paar minuten geleden, toen hij zijn werkkamer binnenkwam, had hij zijn das losgetrokken. Nu, terwijl Desdemona ongerust toekeek, rukte hij het boord van zijn smoking-hemd open, waardoor zijn krachtige hals zichtbaar werd.

Ze keek zwijgend en verbijsterd toe, terwijl hij ongeduldig zijn gouden manchetknopen afdeed en ze op het glazen blad van het bureau gooide. De twee rondjes sprongen en dansten op het gladde oppervlak. Stark rolde zijn mouwen op en onthulde een paar gespierde onderarmen en een groot digitaal horloge van roestvrij staal. Het was het soort horloge dat eruitzag of het, behalve de tijd aangeven, ook informatie kon verschaffen over het weer, de beursberichten en financiële zaken. Het was een hightechhorloge voor liefhebbers van gadgets.

Naar wat Desdemona had gezien, was alles in het fort de droom van een hightechliefhebber. De lichten gingen automatisch aan als je een kamer binnenkwam. De keuken was voorzien van de nieuwste snufjes. Een huishoudcomputer regelde alles, van de temperatuur in huis tot de zonwering die open- en dichtgingen naar gelang de stand van de zon, en het uiterst geraffineerde beveiligingssysteem.

Zelfs de schilderijen aan de muren zagen eruit of ze door een computer waren gemaakt. De schilderijen waren briljante explosies van licht en kleur, die waren gevormd tot ingewikkelde, surrealistische ontwerpen.

Desdemona deed haar best om van onderwerp te veranderen. ‘Huwelijksvoorwaarden lijken van een huwelijk inderdaad wel een beetje

een zakelijke overeenkomst te maken. Maar goed. Nog even over de catering. Gelukkig kan ik u zeggen dat de champagne kan worden teruggegeven aan de leverancier. Ik heb het bedrag afgetrokken van het totaal, zoals u kunt zien.'

'Waarom zou je een huwelijk niet als een zakelijke overeenkomst kunnen beschouwen? We hebben het per slot over een belangrijke financiële verplichting, niet over een of andere kortetermijnzaak. Het is een investering, en als zodanig moet het behandeld worden.'

Desdemona wilde dat ze haar mond had gehouden. Het was duidelijk dat Stark op zoek was geweest naar een klankbord, en zij had de vergissing gemaakt hem dat te verschaffen. Ze probeerde zich haastig terug te trekken.

'Precies. Een serieuze zaak,' zei Desdemona.

'En of het dat is. Ik dacht dat Pamela dat begreep.' Stark liep terug naar zijn bureau en plofte neer in zijn stoel. Verrassend genoeg piepte de stoel niet onder zijn toch niet onaanzienlijke gewicht. Stark keek niet naar de rekening. 'Ik dacht dat ik deze keer een goede keus had gedaan. Ze leek zo stabiel. Zo nuchter. Niet een van die temperamentvolle, emotionele types die een man gek maken met het ene drama na het andere.'

Desdemona trok haar wenkbrauwen op. 'Dat zou ik niet durven zeggen. Ik geloof dat mevrouw Bedford aardig met dramatische scènes overweg kan. Een man voor het altaar in de steek laten is toch wel een kleurrijke manier om van het toneel te verdwijnen.'

Stark negeerde het commentaar. 'Haar vader en ik konden goed met elkaar opschieten. Stark Security Systems heeft afgelopen herfst nog een karwei opgeknapt voor zijn firma. Zo heb ik Pamela leren kennen.'

'O.' Desdemona wist dat Starks uitzonderlijk succesvolle onderneming in computergestuurde beveiligingssystemen in deze streek hard op weg was het belangrijkste bedrijf op dit gebied te worden.

Stark Security Systems adviseerde veel van de grootste firma's in het noordwesten op het gebied van computergestuurde beveiliging tot bedrijfsspionage. Het gerucht ging dat Stark, die drie jaar geleden met

niets was begonnen, nu op vierendertigjarige leeftijd even rijk was als veel van zijn cliënten.

‘Ik had alle redenen om aan te nemen dat Pamela geen dwaas, naïef romantisch meisje was. Ze heeft een goede opleiding gehad en kwam over als rustig en rationeel.’ Stark dronk de laatste cognac in één teug op. Hij kneep zijn groene ogen dreigend samen. ‘Ik begin te geloven dat ik met opzet misleid ben.’

‘Ik weet zeker dat het allemaal één groot misverstand was.’

‘Nee, ze heeft me misleid. Ze bracht me in de waan dat ze een redelijke, evenwichtige vrouw was. Ze heeft geen woord gezegd toen we de huwelijksvoorwaarden op het kantoor van mijn advocaat bespraken.’

‘Misschien had ze even tijd nodig om bij te komen van de schok.’

‘Wat voor schok?’ Stark keek woedend. ‘Ze heeft van het begin af aan geweten dat ik van plan was een contract te laten opstellen. Dat is het verstandigst als je een eigen bedrijf hebt.’

‘Natuurlijk. Vanzelfsprekend. Heel verstandig.’ Desdemona keek naar het lege glas dat naast Starks hand stond. Misschien zou een beetje meer cognac hem over het kribbige stadium heen helpen.

‘U bent een zakenvrouw, mevrouw Wainwright. U begrijpt toch wel waarom ik huwelijksvoorwaarden wilde?’

‘Om eerlijk te zijn, heb ik daar nooit veel over nagedacht.’

‘Nooit getrouwd geweest?’

‘Nee. Eh, ik kan een deel van het voedsel aan een tehuis voor daklozen geven, en mijn personeel kan een deel van de rest opeten, maar...’

‘Ik ook niet. Ik dacht niet dat het te veel gevraagd was.’

Desdemona stond op, pakte de fles cognac die op de hoek van het bureau stond en boog zich naar voren om Starks glas bij te vullen.

‘Dank u,’ mompelde hij.

‘Graag gedaan.’ Desdemona schoof een pen een tikkeltje dichterbij naar zijn hand voor hij ging zitten. ‘Ik veronderstel dat huwelijksvoorwaarden praktisch zijn. Zoiets als een cateringcontract voor een huwelijksreceptie.’

‘Precies.’ Hij keek somber maar voldaan na haar verstandige reactie. ‘Een zakelijk contract.’

‘Over zakelijke contracten gesproken, meneer Stark...’

‘Logische, redelijke dingen, contracten. God weet dat huwelijksge-
loften tegenwoordig niet veel voorstellen. Maar een zakelijke overeen-
komst is iets wat je kunt vasthouden.’ Stark maakte een brede vuist.
‘Iets wat je kunt zien. Een zakelijke overeenkomst heeft inhoud. Heeft
tanden. Een zakelijke overeenkomst is bindend.’

‘Dat is het zeker. U zult zien dat de zakelijke overeenkomst die voor
u ligt door mevrouw Bedford is getekend en gedateerd. Ze heeft heel
duidelijk gezegd dat u de kosten van de receptie voor uw rekening zou
nemen.’

Stark keek haar voor het eerst aan, écht aan. ‘Waar hebt u het in vre-
desnaam over?’

‘De onkosten voor de receptie, meneer Stark. Het totaalbedrag staat
onder aan de rekening. Als u zo vriendelijk wilt zijn een cheque uit te
schrijven, ben ik weg. Ik weet zeker dat u op dit trieste moment liever
alleen bent.’

Stark keek fronsend naar de rekening. ‘Wat? Zesduizend dollar? Voor
een geannuleerde huwelijksreceptie?’

‘U bent ons niet meer dan zesduizend schuldig, omdat ik het depo-
sito al heb afgetrokken dat betaald is toen het contract werd getekend,
en de tweede betaling die verleden maand is gedaan, toen de voorraden
besteld werden.’

‘Ik kan me niet herinneren dat ik u al twee betalingen heb gedaan.’

‘Mevrouw Bedford zei dat u instructies had gegeven dat ze alles met
uw boekhouding kon opnemen wat ze nodig had. Iemand van Stark Se-
curity Systems heeft de eerste twee cheques getekend. Ik heb ze al geïn-
casseerd.’

‘Verdomme, de zaak begint uit de hand te lopen. Geef me één goede
reden waarom ik u nog eens zesduizend dollar zou betalen.’

Het werd Desdemona duidelijk dat ze eindelijk zijn volle aandacht

had. Er lag een strijd lustige uitdrukking in zijn ogen. Dat voorspelde niet veel goeds.

‘Omdat ik een zakelijk contract heb waarin staat dat u me nog zesduizend dollar schuldig bent,’ zei ze op de man af. ‘Hoor eens, meneer Stark, het spijt me oprecht wat er vanmiddag gebeurd is. Ik weet dat het een traumatische ervaring voor u moet zijn geweest.’

‘U meent het!’

‘Ik kan me heel goed voorstellen hoe vreselijk het moet zijn om voor het altaar in de steek te worden gelaten.’

‘Je raakt eraan gewend.’

Ze staaarde hem aan. ‘Pardon?’

‘Ik zei dat je eraan gewend raakt.’ Stark trok de rekening naar zich toe en bestudeerde deze kritisch. ‘Tweede keer dat dit me overkomt. Ik ben een pro wat betreft het voor het altaar in de steek gelaten worden.’

Desdemona keek hem vol afschuw aan. ‘Hebt u dit al eerder meege maakt?’

‘Twee jaar geleden. Ze heette Lindsay Mills. Is in plaats van met mij met een dokter getrouwd.’

‘O hemel,’ zei Desdemona flauwtjes. ‘Dat wist ik niet.’

‘Het is niet iets wat ik in een oppervlakkige conversatie ter sprake breng.’

‘Dat kan ik begrijpen.’

‘Zij liet ook een briefje achter. Er stond in dat ik emotioneel bevroren was en een obsessie had wat betreft vertrouwen en loyaliteit.’ Starks tanden kwamen even bloot in een humorloze glimlach. ‘Ze had psychologie gestudeerd.’

Desdemona huiverde. Starks ogen waren kouder dan de vriezer in de keuken van Right Touch. ‘Had u haar ook gevraagd een contract voor huwelijksvoorwaarden te tekenen?’

‘Natuurlijk. Ze stemde toe het op onze huwelijksdag te ondertekenen. Maar ze kwam niet opdagen. Stuurde in plaats daarvan zo’n verdomd briefje. Daarop schreef ze dat ze uit liefde wilde trouwen.’

‘Ik begrijp het.’

‘Een wederzijdse kennis vertelde me dat ze zes maanden geleden haar scheiding van de dokter alweer heeft aangevraagd.’

‘Ik begrijp het.’

‘Blijkbaar viel ze na hem voor een tennisprof.’

‘Zoiets kan gebeuren.’

‘Dat was dan zogenaamd het huwelijk uit liefde,’ zei Stark met grim-mige voldoening.

‘Ik geloof niet dat we mogen generaliseren,’ zei Desdemona behoed-zaam.

‘Zoals ik het zie, kwam ik er goed van af,’ zei Stark. ‘Misschien.’

‘In ieder geval bleef ik toen niet met de rekening voor de receptie zit-ten.’ Stark pakte een pen en ging de rekening zorgvuldig na.

Desdemona slaakte een zucht van verlichting. In ieder geval was hij bezig de rekening te controleren. Het was een stapje dichterbij de cheque die ze van hem wilde hebben.

Bij zichzelf dacht ze dat ze precies begreep waarom Pamela Bedford en Lindsay Mills aan de vooravond van het huwelijk de moed in de schoenen was gezakt. Er zou moed voor nodig zijn om met Sam Stark te trouwen. Hij had iets hards en zakelijks wat elke intelligente vrouw op haar hoede zou doen zijn.

Het beeld van de middeleeuwse ridder paste even goed bij zijn ge-zicht als bij zijn lichaam. Zijn haar was bijna zwart, te lang, en van zijn hoge voorhoofd naar achteren geborsteld. De brede gelaatstrekken le-ken geschapen voor het dragen van een stalen helm. Zijn glinsterende groene ogen gloeiden als edelstenen. Een waakzame, roofzuchtige in-telligentie brandde in die ogen.

Alles bij elkaar genomen leek Sam Stark streng, onverzettelijk en meedogenloos. Het soort karakter dat een paar honderd jaar geleden in een ridder misschien op prijs werd gesteld, maar dat voor een moderne man onverwacht en uiterst verontrustend was.

Desdemona bedacht dat ze erg dankbaar was dat Stark, zodra ze haar